

Co všechno skrývá noc

Rubín v plášti noci je, počítám-li dobře, čtvrtou básnickou sbírkou Markéty Hlasivcové. Vychází v roce 2013 v nakladatelství Balt-East, vydání první, počet stran 86. Kniha je rozdělena do šesti oddílů. Úvodním slovem Jak zrcadlit naději a víru ji opatřila spisovatelka Františka Vrbenská.

Z veršů lze vyzvednout báseň Černá a bílá /str. 49/, připomínající svým vyzněním poetiku starých čínských básníků.

Svůj názor na tento zajímavý knižní počín připojuje i teolog a literární znalec Mgr. František Cihlář. "Nejprve oceňuji na té básnické knize to, že je poezií, která se nad něčím zamýšlí, něco říká, má to hlavu a patu, něco sděluje (postoj, myšlenku), není to jen hromadění obrazů či pouhá dojmologie, dokonce v básních vytváří a buduje význam textu, vystaví jej, v provázanosti celého kontextu básně. Vážím si tedy této ideovosti (od Idea = myšlenka, v Platonově pojetí však ještě cosi více).

Ženy mají trochu ve svém pojetí „duchovních obsahů“, v jejich zmocňování se jich, pronikání do nich, a sdílení jich, až na výjimky (Edit Stein apod.), přece jen odlišný přístup od většiny mužů, jdou na to spíše přes vlastní prožitky, city (citovost – hloubku citového oslovení duchovními obsahy). Není to nedostatek, je to jen jiný rozměr pojetí, uchopení a tím i ztvárnění tématu, kupř. obsahů víry, náboženských přístupů k životu, k smyslu života, apod. Já u tvorby s duchovním rozměrem sice očekávám trochu více, skutečného pochopení Pána Ježíše Krista a přínosu, ovoce, plodů jeho vykupitelské oběti pro mě, takřka ontologii KRISTA, TJ. POZNÁNÍ TOHO, KÝM ON VSKUTKU JE.

Ale jde tu přece o Poezii a nikoli o Teologii. Takže odkládám své nároky a spokojím se s tím, co je mi předloženo, nadto skrze ryzí osobní prožitky. A to je hodnota, kterou oceňuji. Oddíl Tajemství kočky sice z očekávání duchovních obsahů knihy poněkud vybočuje, ale je zase docela příjemným odlehčením, co do svého obsahu, oproti těm ostatním."

Též by se dalo vypořádat, že logice přirozeného toku věty (verše) a jeho rytmu, to rytmus vysloveně zabrzdí, tím i částečně destruuje, tam, kde je to nefunkční a kde by přirozený slovosled měl dokonce větší rytmickou hodnotu v rozvíjení tématu, významu. Ale to jsou spíš takové už detailní postřehy, které, přiznávám, na celkovém vyznění dosahu básní, citové výpovědi autorky tolik nemění. Je zcela přirozené, že každý autor po vytištění své knihy by leccos ještě opravil, vylepšil, napsal, vyjádřil jinak. Tím by se však zároveň vystavoval nebezpečí, že nikdy nic nevydá.

Závěrem bych chtěl připomenout, že poezie je neustálým putováním. Přejdou-li se jedny hory, objeví se druhé. Možná právě k nim směřujeme s básničkou Markétou Hlasivcovou.

Vladimír Stibor

12. února 2014